

El rector de Garriguella

"L'obra poètica del Rector de Garriguella va ser recollida en manuscrits, al costat dels versos de Francesc Vicent Garcia"

El campanar de Santa Eulàlia de Noves de Garriguella

Sempre m'han agradat les històries d'altre temps, sobretot si tenen per marc pobles o indrets ben coneguts. Una comarca com el nostre Empordà dona lloc a moltes singularitats i, al llarg del temps, acull personatges curiosos com el que comentem tot seguit. Al peu de l'Albera, vora el Puig de Sant Silvestre i la Baga d'en Ferran, es pot veure el poble de Garriguella, d'uns vuit-cents i escaig d'habitants, quiet i assossegat de matinada, en un paratge ben proper al nostre. Pinedes i suredes, olivars i vinyes, el voltaven

temps enllà. L'església de Santa Eulàlia de Noves i el santuari de Santa Maria del Camp destaquen al seu terme com a edificis religiosos.

Llegim, doncs, aquestes rimes històriques, sorgides d'aquest poble: «Del déu Baco lo liquor, / com sia de vinya vella / del terme de Garriguella, / té gustosíssim sabor. / Més vuy en dia millor / és lo llicor de un mallol / per un capellà que vol / en sa casa recullir-se, / per plorar y penedir-se / del temps que feu lo mussol»...

Versos, aquests, aplegats en dècimes, d'Emanuel Gibert, nat a Peralada, rector de Garriguella, que visqué al segle XVIII, coetani amb la guerra de Successió. Un capellà convençut austriacista, que s'hagué d'exiliar, castigat un cop i un altre pels dirigents borbònics, religiosos i laics, de la seva època. Una vida singular, en el seu temps, la d'aquest rector. Els seus poemes van ser donats a conèixer per Enric Claudi Girbal, l'any 1887.

Personatge ben destacat el d'aquest eclesiàstic empordanès. Així es presentava, ell mateix: «Excelentíssim Senyor, / si vol saber lo meu nom, / Manuel me diu tothom, / de Garriguella rector»...

Altres versos d'aquest llarg poema deien: «Per Catalunya / faran diners / los vinaters / ab caldos forts. / Y los mitx morts / comerciants / y fabricants / de la indiana / una sardana / junts ballaran. / Circularan / duros de plata, / la xacolata / tornarà a sou, / cuyros de bou / en abundància, / farem ganància»...

O bé, tot parlant de la seva vida: «Amb lo seu superior / està mal lo dit domer / y, no tenint un diner, / se feu capellà major, / anant per aplegador / per Alfar i Campamàs, / amb un ruch y un sacàs, / aplegant per poder

viure, / considerant com pot riure / qui no té per baix del nas»...

Altres exemples, del mateix poema: «Com si fos un rodamón / anava per las montañas, / menjant bolets y castañas / y bevent ayguas de fonts»...

O bé: «Sempre tinch un mal de cap / considerable / tenint un ruch al estable / sens tenir palla / ni per umplir la senalla / per afartar-lo. / Gat ni gos no puch criar-lo / per la pobresa, / no basta per la despesa / de tants menjaires. / Jo no puc viure dels ayres»...

També, del mateix poema, podem llegir: «Y si lo mal temps dura, / dono per sert / que posat en lo desert / patiré fam, / perquè no menjo ensiam / ni coses fredes, / de quan en quan menjo bledas / y vaig de cos. / Menjo fideus i arròs / i carn de llana, / perquè la de pèl no és sana / com sap tothom»...

Curioses recomanacions gastronòmiques, ja ho veieu. El seu comiat fou aquest: «I no tenint, / a tothom vaig despedint / y jo me'n vaig / perquè ja tinch lo despaig / ben refrendat / per lo reverent curat / de sant Andreu. / Perdoneu-me si só breu / y si voleu res de mi / me trobareu en camí / com un pelegrí romeu».

Un personatge identitari per a un país i una època aquest capellà empordanès. De la nostra comarca havia de sortir, sens dubte. L'obra poètica del Rector de Garriguella va ser recollida en manuscrits, al costat dels versos de Francesc Vicent Garcia, conegut com el Rector de Vallfogona (segles XVI-XVII).

Font del document: https://www.emporda.info/opinio/2021/05/11/rector-garriguella/495336.html?utm_source=rss